

Volgens een aloud geloof barsten zwanen nog een laatste keer in elegant gezang uit voor ze sterven. Maar zingen ze hun mooiste lied uit verdriet voor wat was, of uit vreugde voor wat nog komt?

Een duidelijk geluid zwelt aan, zwiert door de ruimte, schijnbaar getriggerd door de kleinste beweging. Is het het fladderen van vogels of het flitsen van camera's?

Scanners sieren de muren. Ze vormen wat ze zien om in stukjes, strookjes kleur en kwantificeren zo op hun manier de echte wereld. Naar wat staren deze kleine zwarte doosjes? Of misschien eerder, naar wie?

De grens tussen fictie en realiteit vervaagt door het aluminium raster, dat een verlenging vindt als het kader van een grote foto-multigraaf.

Dit soort fotografie maakte het mogelijk een persoon op eenzelfde moment van alle kanten te bekijken. Echter, de blik van de vrouw in beeld verandert. Een traan ontsnapt, onzeker; een serieuze reflectie volgt; ten slotte een krachtige blik in de lens van de scanner achter haar. Waar is de kunstenaar in deze setting? Heeft hij de controle? Het is evenwel geen fotograaf die dit vrouwelijk model portretteert, maar een machine. Die legt haar vast, voor altijd. Tijdens haar laatste hoogdagen wordt ze vereeuwigd. Haar gedigitaliseerde, geïdealiseerde vertolking maakt haar fysieke uiterlijk, haar vermoeide lichaam overbodig. Haar digitale dubbel is voorbestemd voor een oneindig leven buiten het hare om.

Het florale stilleven wordt op een vergelijkbaar tijdstip afgebeeld: net voor de bloemen verwelken. In lijn met de schilderkunstige traditie van de beklievende vanitas, herinnert dit begrafenisboek eraan dat alle weelderige luxe van deze wereld onbelangrijk en tijdelijk is, dat al het voorbijgaande leven slechts een voorbereiding is op een goddelijk hiernamaals. Bovendien wordt in dit beeld eigenlijk de vaas gescand, zoals het lichaam van de vrouw - allebei concrete houders voor wereldlijke bezittingen. Moeten deze materiële containers dan opgegeven worden in ruil voor een virtuele, eeuwige gelukzaligheid?

Het grijze gezicht, een bewerkbare laag, spreekt ook van een zekere transcendentie. Door het reële te verbeteren tot het ideale wordt een onvermijdelijk, verontrustende verval vermeden. Dit fabriceren vertoont geen verzwakkingen. Welke mogelijkheden houdt dit in? Welk soort toekomst, welk soort aanwezigheid, overheerst: de fysieke of de virtuele?

Is dit echt Eden of Inferno? Mirakel of miserie? Zou het de zwanenzang van ons allen zijn?

'Swan Song' is een site-specifieke totaalinstallatie en het eerste deel van Alexey Shlyk en Ben Van den Berghe's lopende project 'Virtual Escape'. Dit onderzoek omarmt de ambigue relatie van mensen met technologie en focust op de impact en implicaties van snel ontwikkelende beeldtechnologieën (waaronder computergegenereerde beelden, software voor visuele effecten en artificiële intelligentie). Deze geavanceerde tools roepen niet enkel vragen op over de modaliteiten van het maken van beelden, maar ook over de (on)betrouwbare status van het beeld als een "quote van het zichtbare". Bovendien beïnvloeden ze ook de relatie tussen het reële en het virtuele: naar welke wereld ontsnappen we? En van welke?

Sinds 2016 ontwikkelden **Alexey Shlyk** (b. 1986, BLR) en **Ben Van den Berghe** (b. 1985, B) samen een artistieke praktijk die de transformatieve mogelijkheden van fotografie als optische architectuur bestudeert. Hun projecten nemen veelal de vorm aan van grootschalige, in situ installaties. Hun werk werd eerder gepresenteerd op onder andere El Quinto Piso, Mexico City (2018), Art Brussels (2018), Untitled Miami (2018), CCHA, Hasselt (2019) en Texture, Kortrijk (2021).

Tekst door Eline Verstegen

Onze dank gaat uit naar:

Labhise Allara, Willem Badendorst, Edwige Baily, Rens Cools, Glenn Geerinck, Geert Goiris, Benjamin Hertogs, Ksenia Kuleshova, Amélie Remacle, Joris Ribbens, Alina Saenko, Eline Verstegen, Thor Vermin & Edi Winarni.

A MAN STERNLY CLEARING HIS THROAT (2020-2021). OSCAR HUGAL

Naast tijdelijke projecten, nodigt GALLERY GALLERY ook een kunstenaar uit om werk te ontwikkelen dat een jaar lang getoond wordt. De eerste in deze reeks is Oscar Hugal. Zijn geluidswerk verspreidt het geluid van een man die elke minuut streng zijn keel schraapt door de tentoonstellingsruimte. Het werkt trekt de aandacht naar zichzelf, de omgeving en de aanwezigheid van de bezoekers.